

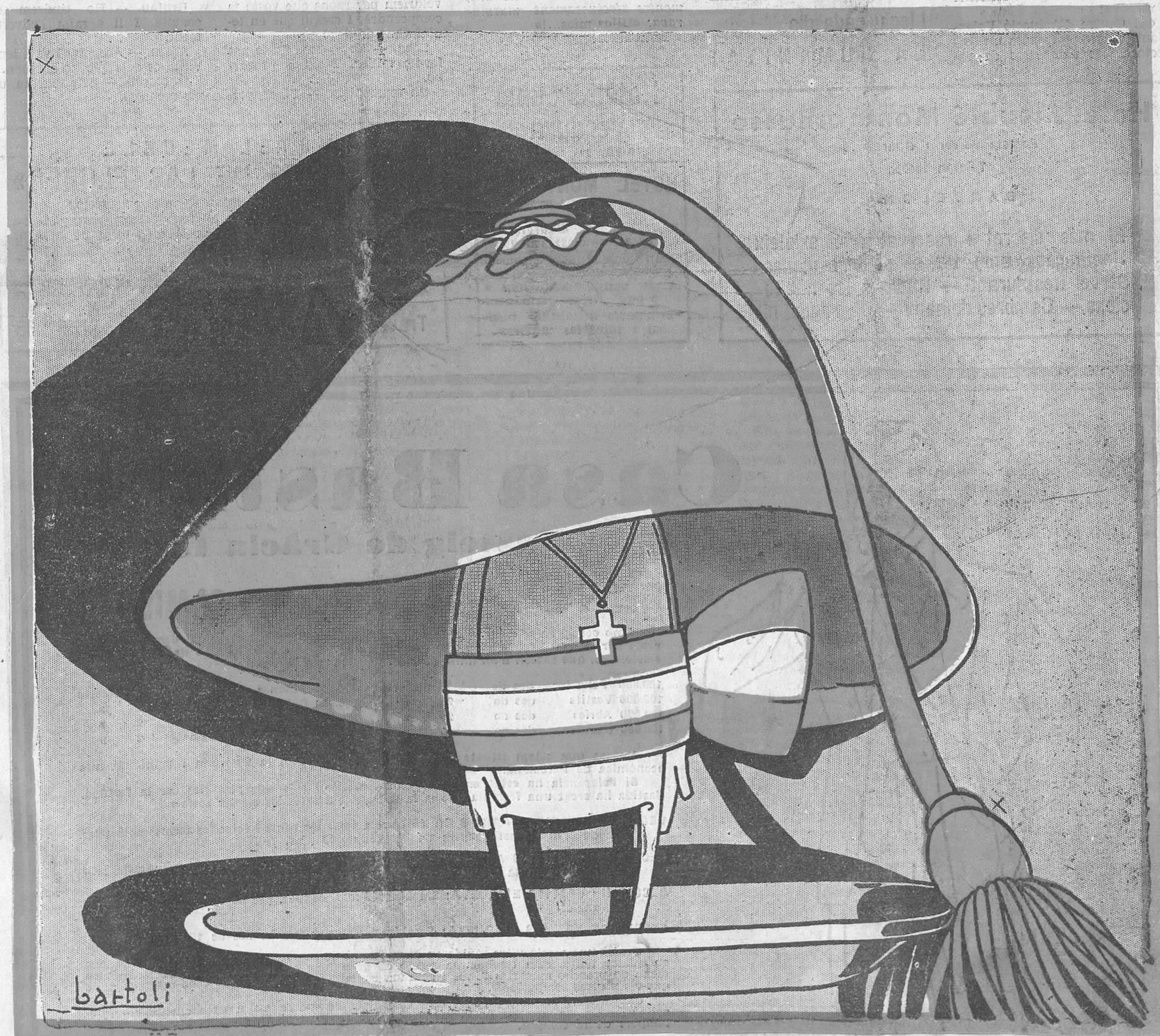
24/6

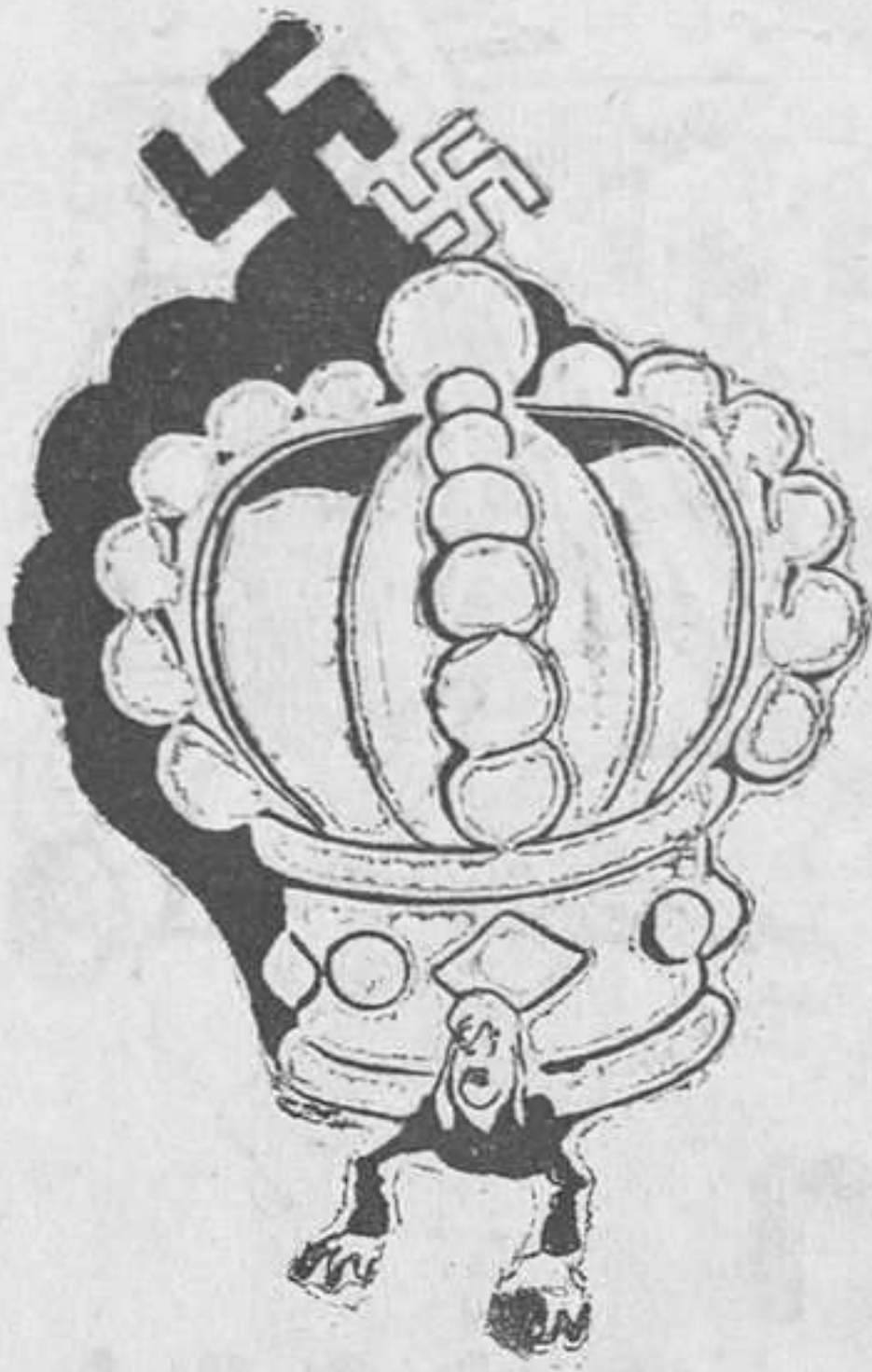
Any LXVI - Batallada 3400

Preu: 15 cèntims

Barcelona, 21 de setembre del 1934

Plat del dia: Bolets... verinosos.

—Però, fills meus, què espereu per a venir a treure'm aquest pes que m'ofega?

L'ONZE DE SETEMBRE

València-Catalunya

El C. d'A. V. va adreçar al President de la Generalitat de Catalunya el següent escrit d'adhesió a l'homenatge al conseller Casanova:

«El Centre d'Actuació Valencianista, que representa un dels sectors més nombrosos de pa-

tristes valencians, no podia mancar hui a l'acte d'homenatge als màrtirs que l'onze de setembre del 1714 caigueren defensant la llibertat i independència de la Pàtria catalana.

Els patriotes valencians que ja abans havien perdut a Almansa la seua llibertat, reunits en dos regiments ajudaren a la defensa de Barcelona i moriren com herois al costat del poble que lluitant contra l'exèrcit franco-espanyol volia ser lliure com segles enrera ho havia estat regit per les soles lleis votades a les seues Corts.

I hui, al cap de dos segles de dominació i ocupació centropeninsular, volem que sapiau, Honorable President del Govern de la Generalitat de Catalunya, que el Centre d'Actuació Valencianista, de València, està disposat com aleshores a lluitar amb Catalunya i els altres pobles peninsulars davant el mateix enemic secular.

I així com aquell malastruc 1714 els fills del País Valencià gaudiren de l'honor de ser soterrats al Fossar de les Moreres on no s'enterra cap traïdor, tampoc ara hauria ni un sol valencianista que es negara a lluitar amb vós, perquè també saben que Catalunya no ha de refusar-nos el seu ajut per a reconquerir la nostra llibertat.»

Llegiu cada dia

LA HUMANITAT

El general Fanjul, que va renunciar l'acte en declarar-se republicà el partit agrari, és avui home de confiança del ministre de la Guerra.

Mentrestant, les glorioses despulls dels herois de Jaca no poden ésser traslladades a Madrid.

QUINS PAGESOS!

A l'entorn de la Isidrada

Diu un volgut collega, referint-se a la isidrada:

«Els periòdics monàrquics, enemics irreconciliables de tot el que és català, deuen haver considerat que aquesta gent ho eren ben poc i han coincidit a emplenar-los d'interessades alabances. El Debate els anomena nobles y patriotas. L'arcaic El Siglo Futuro els diu caballeros a tot estrop. Els tracten com uns germans. La Pura, del carrer de Los Peligros, espanyolista furibunda i monàrquica de cap a peus, va anar a veure'ls passar amb les seves nebodes. En veure'n un grup dels més entusiastes, que semblaven els caps de l'expedició, la pobra senyora es va enternir dues llàgrimes d'emoció li brillaren en els ulls, mentre afectuosament murmurava: «Hijos míos...!» Enternidor!

CORRESPONDENCIA

Banau. — Es deu haver extraviat. Torni a enviar-ho.

Liuc. — Ho publicarem, però no ara. Caldrà esperar circumstàncies propícies.

Irueta. — Brometes, no. Pot trametre el que anuncia, sense previ compromís.

Manuel R. T. — Not pot ésser. És massa extens. Un altre dia serà.

Sant Feliu. — Bé, home. Tot s'arranjarà. Hi ha més dies que llonganisses.

Audalet. — Per camí tan ple de rocs, no arribarà pas allà on desitja. No vulgui complicar-se la vida.

Lluís C. C. — Anirà, amb un petit adob. Vagi fent, que ho xafa bé.

Roskoff. — Al cove, i no en parlem més.

Benet. — Sí, que el coneixem. És un carca, lliguer i explotador. Ja ho veu si tenim memòria.

Eunuc. — S'ha equivocat lamentablement. Ací, no hi ha res a fer. Cerquis colla.

Ledesma. — Mirarem d'arranjar-ho, ja que el tema està força bé.

Roc. — El dibuix és molt flui-xet. Però vostè revela condicions. No es desanimi.

Emili. — No podem dir el que voldríem per raons que vostè ja comprendreu. I cregui que en tenim gans de debò.

Soka. — Es manso. Vostè pot fer-ho millor. Torni a provar-ho.

Un separatista. — Sí, senyor,

—Cregui, senyoreta. Sóc molt desgraciat. Sempre em toca treballar amb la més lletja.

sí. Però no som nosaltres els que podem resoldre-ho.

Tomàs Ros. — Passem a l'administració el seu encàrrec. El salutem.

Xarau. — L'han enganyat. No és de casa nostra. Però no ens dol l'erro.

Indiot. — Res. Una badada la pot tenir tothom. I ara l'ha tinguda vostè. Paciència!

Maca. — I ara, Pau! D'on l'ha tret aquest infundi! Li han ben aixecat la camisa!

Brufau. — Ho tindrem en compte. I li agraïm l'advertiment.

Adam. — Acceptat i vagi fent. Vostè és dels que ho entenen.

R. Morell. — Es publicarà, un xic escurçat.

Hotel Meublé Montparnasse

Passeig Ferrer i Guàrdia, 8
Telèfon 10455

BARCELONA

El més discret i reservat que existeix
Habitacions amb tot el confort modern
Servei Restaurant — Ràdio a les habitacions — Cambres de bany — Obert dia i nit

Hotel Meublé Verdura

BARBARA, 27 TEL. 11193

HOTEL MONT D'OR MEUBLE

Porta Santa Madrona, 8
(Davant Rambles) Tel. 13603
Gran comoditat, ascensor, ventiladors elèctrics, telèfon privat, banys, habitacions a 5 pts. Servei permanent
Formidable instal·lació musical a totes les cambres

HOTEL MEUBLE «LA CASITA DE LAS FLORES»

Summament confortable, amb calefacció, cambres de bany, telèfon privat, gran higiene i delicadesa. És el més ideal de Barcelona

Preus: 5, 7, 10, 12 i 15 ptes.

C. DE LA FRANÇA, 20

Travessia del carrer de Lleida - Telèf. 34085

Casa Bastida

Passeig de Gràcia 18

GRAN BASAR DE SASTRERIA I CAMISERIA

Amb ocasió de celebrar el seu cinquantenari de comerciant barceloní donarà una sorpresa per la qual podreu ésser rics i executarà una GRAN LIQUIDACIÓ de totes les seves existències, que passen d'un milió de pessetes, als preus següents:

100.000 Pantalons	des de	5 pessetes	100.000 Pijames	des de	5 pessetes
100.000 Vestits	des de	25 »	100.000 Calcetets	des de	2 »
100.000 Abrics	des de	25 »	100.000 Gorres	des de	2 »
100.000 Camises	des de	5 »	100.000 Boines	des de	2 »

Encara que estem situats al Passeig de Gràcia, som la Sastreria i Camiseria més econòmica de Barcelona.

Si l'elegància ha estat en altres temps privilegi dels afavorits per la fortuna, Bastida ha creat una fórmula que la fa accessible a totes les classes socials.

SECCIÓ DE VESTITS I ABRICS DE NEN per a totes les edats i totes les formes amb teles de gran xic estil anglès a mida des de 40 ptes.

SECCIÓ DE VESTITS I ABRICS D'HOMME diferents formes i teles de gran fantasia estil anglès a mida des de 50 ptes.

SECCIÓ DE VESTITS ETIQUETA: Smokings, Fracs, Jaqués, des de 100 ptes. anglès.

SECCIÓ DE VESTITS ETIQUETA: Smokings, Fracs, Chaqués, des de 100 ptes.

Tenim una secció ultra ràpida en la qual podem confeccionar tota mena de prendes en quatre hores, com també una secció de gran luxe en la qual es confeccionen tota mena de prendes amb rics folros i acurada confecció amb un 50 per cent més econòmic que els nostres competidors.

Considerant l'estalvi la cosa més essencial, obsequiem els nostres clients amb Segells d'Estalvi de la Caixa de Pensions per a la Veïlla i altres presents a proporció amb l'import de la compra.

LA CAMPANA DE GRACIA

Setmanari dels esquerristes catalans

Redacció i Administració: R. Universitat, 25, entl.-Tel.22122

PREUS DE SUBSCRIPCIO

Ciutat	1'80 pessetes trimestre
Península	2'10 » »
Estran	3'75 » »

Els darrers esdeveniments polítics a Espanya, a nosaltres, els catalans, no ens diuen res de nou. Són escenes d'una comèdia prevista que molt serà que no acabi en tragèdia. Des de l'absurda dissolució de les Constituents, tot el que passa ja es veia venir. I no podia succeir d'altra manera.

Els fets de Catalunya, de Bascònia, d'Astúries, de Vigo, de Madrid, posen front a front les dues Espanyes. D'una banda, el monarquisme, la reacció, l'absolutisme, la centralització, l'imperialisme feixista i la «chuleria». De l'altra, la República, la llibertat de les consciències i dels pobles, les autonomies de les nacionalitats ibèriques. La lluita està desencadenada en tots els fronts i amb totes llurs conseqüències, malgrat moltes vegades, des d'allà dalt, vulgui encobrir-se amb falses veus amistoses.

La caverna, trista i assedegada de sang liberal; els cortisans que no veuen en la República camp per córrer; els carlins, revifats inesperadament; els radicals, tortuosos i acomodaticis com sempre; els feixistes, cursis i avalotadors; les «fuerzas vivas», egoistes esclaves de l'interès; la Lliga, eternament traïdora... Heu-vos ací les forces que amb els partits desferres del vell règim constitueixen el front que obeeix les inspiracions del bretol de Fontainebleau.

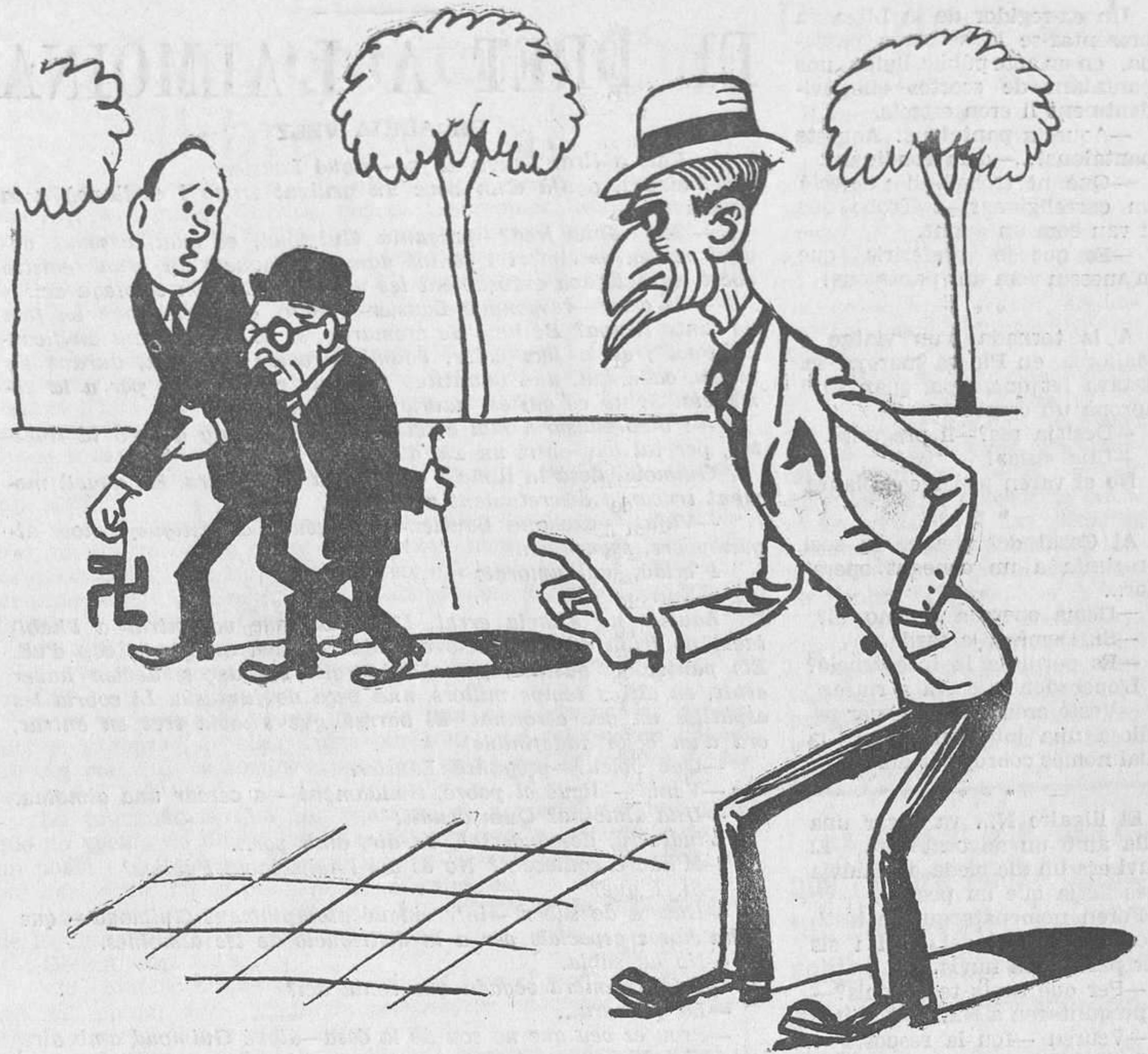
Per a lluitar contra aquest conglomerat antirepúblicà, per a vèncer els Gil Robles, Llerroux, Melquíades, Primo, Cambó, Martínez de Velasco i Rojo, no hi ha més que tres forces visibles: els partits netament republicans, dissortadament poc units i minuts per suïcides personalismes; el poble, aquest poble cridat sempre a dir la darrera i definitiva paraula... i Catalunya. Catalunya, baluart democràtic, sosteniment de la República, mur inderrocable que s'oposa a l'avenç de la tèrbola reacció, està al seu lloc, sense donar als fets que vénen produint-se més importància de la que tenen. Convenguda que les coses no podien anar d'altra manera, està arma al braç, amatent, per a la defensa del règim i de les seves llibertats que res ni ningú li podran prendre.

La vella Espanya centralista i dictatorial de la monarquia no triomfarà. Catalunya i el poble sa d'altres terres li barraran el camí, evitant que tornin a imposar-se aquells vicis i aquella podridura.

Els atacs a Catalunya assenyalen la imminència de la lluita. El mot d'ordre «unidad nacional» ha començat a escampar-se i l'odi a la nostra Autonomia serà el penó de guerra. Al Parlament de la República es malparlarà de Catalunya, del seu Govern i del seu digníssim i honorable President. Es predicarà l'odi, i el «separatisme». S'enfondrà l'abim. Tant-se-val. Catalunya, serena, conscient, ferma al seu lloc, disposada a tot, seguirà el seu camí envers un demà més esplendorós. I si Espanya, l'Espanya liberal, vol salvar-se, haurà de posar-se al seu costat.

Insults. Covardies. Injúries. Gosadies. Procacitats. Indicis mancats d'intel·ligència. Comentaris reveladors de penúria mental. Insensatesa. Manca de comprensió. Rutina. Odi. Enveja... Contra tot això hem de lluitar i lluitarem. No és la primera vegada que Catalunya es veu en aquest cas...

I, davant la imminència de la topada, no hi caben posicions intermitges. O amb Catalunya o contra Catalunya. O amb el nostre Govern o amb la tropa centralista.

—Vaja un «manu»! Ha esperat que jo anés a Venècia per a prendre la «dama». Si no es pot fiar de ningú.

PLOMES ALIENES

GOICOECHEA - CIRERA

Com a català, sento l'orgull del meu origen, doncs és Catalunya quelcom que honora Espanya i ens honora a tots els que hem nascut en ella. — Antoni Goicoechea. 1930.

Al crit de «Viva España» s'han abraçat dos catalans renegats a la capital de l'ós.

Aquell sant que treballava la terra, el bo de Sant Isidre, ha protestat des de la tomba. Els pagesos catalans que hom ha vist a Madrid no eren treballadors de la terra. Més bé semblaven inspectors.

Es ben trist que es produeixin fets tan lamentables com aquesta cavalcada isidrista. L'acte de «Renovación Española» és gairebé definitiu. No crec que després d'açò tinga forces el senyor Cirera per a fer palesa la seua condició catalanista. Malgrat les diferències, el creiem català. Hui, al finir aquell acte monàrquic-isidrista, hem vist l'aspiració d'esta segona edició de Goicoechea.

Doble delictes per a estos catalans. L'un, desacreditar la sobirania del poble català amb el reconeixement únic del poder central. L'altre, manifestar-se sense reserves al crit de «Viva España» i negar així per segona vegada la personalitat de Catalunya.

Veritablement ha estat una lligó per als catalans que encara creuen amb la «conllevaria». Hui més que mai és evident que existeix a Catalunya una manca de confiança amb l'Estatut. Es necessari quelcom més que dona ample reconeixement a la sobirania nacional de Catalunya.

Si com s'ha dit, els isidristes actuaven democràticament i en ús d'un perfecte dret, es contraduen amb el sentit únic de la democràcia. Car ésta es pro-

dueix sempre amb el màxim respecte a la majoria.

Els catalans tenen un Parlament i un Govern. Es, doncs, a estes organitzacions a les quals els pertoca la resolució a favor o en contra de la dita llei de conreus. No mai refusar este procediment —doncs que amb això neguen autoritat a l'Estatut— i dirigir-se demanant auxili a un altre poder estrany.

Els diputats que es retiraren del Parlament català feren renúncia amb aquell acte de la sobirania catalana per ell representada. En canvi, cregueren més encertat declarar la nul·litat d'aquell Parlament a la capital madrilenya. La tàctica és errada des d'un punt de vista català.

Catalunya ha vist amb dolor els seus fills de braços dels imperialistes espanyols. Les quatre barres catalanes han estat servides per a fer propaganda monàrquica en castellà, a Madrid. Royo Villanova ha celebrat el triomf.

Resulta veritablement paradoxic que dies abans es celebre la assemblea de «catalanes espanyoles», i l'onze de setembre aquells mateixos catalans lliuren flors al màrtir de Catalunya. Es una farsa més d'aquells renegats, l'única pàtria dels quals és la bolxaca.

Nacionalistes catalans! Al camp català deuen de segar-se aquelles plantes que puguen minvar la futura collita.

Es arribada l'hora d'una acció patriòtica que seleccioni tot allò que no produïxca. Aquells paràsits que puguen entorpir el triomf no llunyà de la Catalunya immortal.

ALBERT A. CARBO

Copiem aquest article del setmanari valencianista El Camí inspirat —almenys fins ara— pel senyor Reig, diputat elegit per la Lliga.

I confessem que el cap ens dona voltes.

El perfecte acord

A Bilbao, a Vitòria i altres poblacions d'Euscadi, en substitució dels alcaldes i regidors destituïts, el governador, després de buscar molt, ha pogut constituir alguns nous Ajuntaments. Aquests Ajuntaments esquirols, nomenats governativament, estan compostos per monàrquics, radicals i gent de la Dictadura.

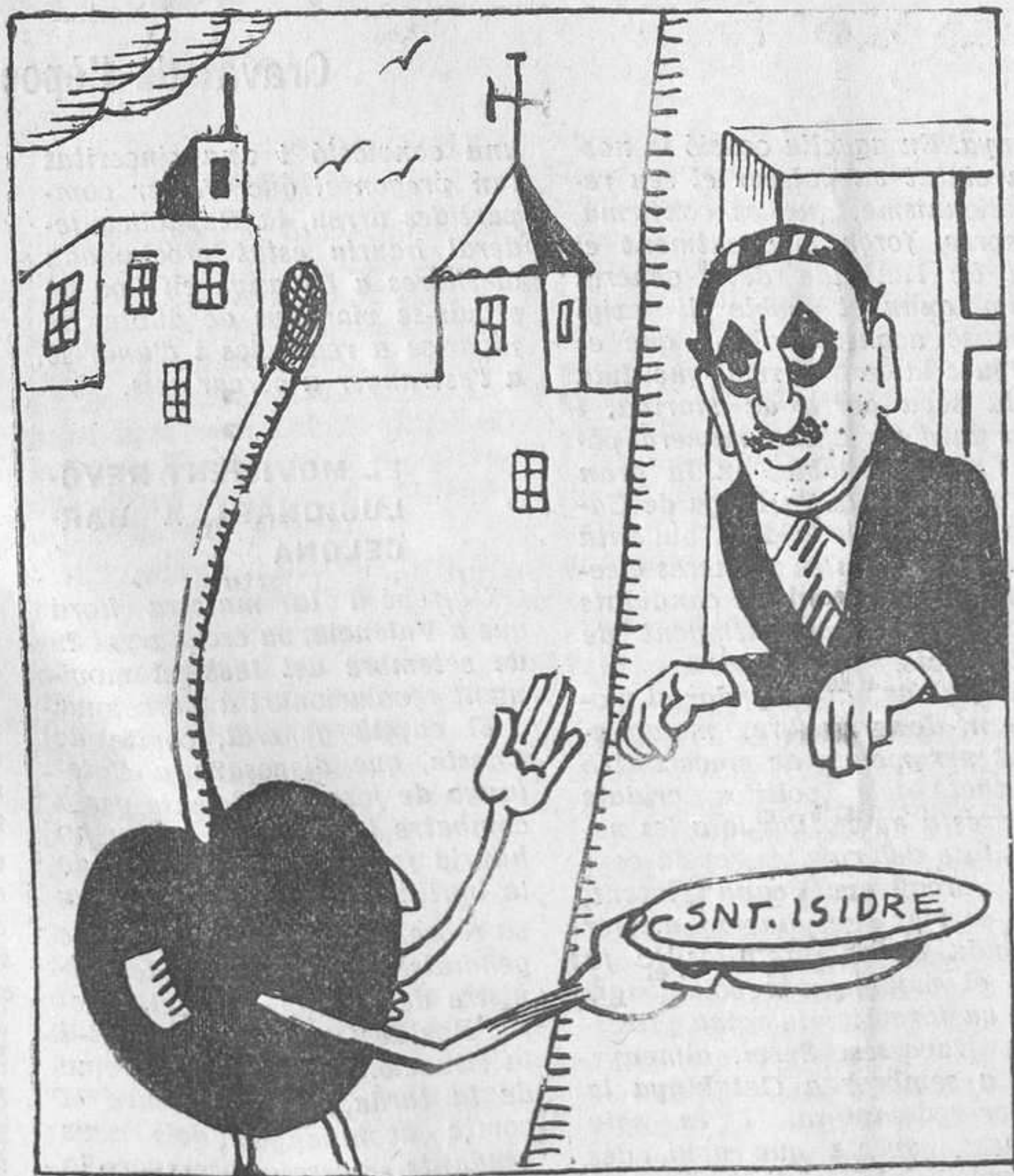
En temps de la monarquia, els republicans radicals eren, junt amb els monàrquics, els únics que acceptaven els càrrecs de reial ordre. Ara són els monàrquics els que, junt amb els radicals accepten càrrecs donats per un governador de la mateixa República.

Com pot veure's, l'acord és perfecte.

Els propietaris rurals, vulguin o no la fauna rapacera de l'Institut de Sant Isidre, hauran d'avenir-se amb ço que disposa la Llei de Contractes de Conreu, aprovada pel Parlament de Catalunya.

—Yo, no m'enfonso. M'aguantó com el suro.
—Si és com el suro d'en Cambó, cregui que la planyo.

—Que Déu us empari, senyor Cirera! No vull mantenir desvagats.

IMTENCIONS

Els que brinden per la República

Els ministres del Govern Samper s'han reunit dues vegades —es veu que no s'havien entès o bé que encara els quedava gana— per dinar amb el senyor Lerroux. Naturalment, els ministres —els del Govern Samper i els de tots els governs— poden reunir-se tantes vegades com vulguin per a dinar, ja que és de suposar que un ministre, per molt ministre que sigui, també dina. El que passa és que al fet de dinar els ministres lerrouxistes li donen una importància que no té, i donen al fet massa publicitat i exterioritzen massa la seva alegria gastronòmica. I això, a més d'ésser un xic grotesc, és inoportú. Per una raó poderosa: perquè mentre els ministres lerrouxistes dinen, hi ha a Espanya molts milers d'obrers en atur forçós que no poden menjar. I no poden menjar perquè els ministres, en lloc d'estudiar una política econòmica del país, en lloc de fer una obra digna i honesta de millorament social, han perdut el temps en plets de partit que han desfigurats i han desvirtuat la República: persecució de socialistes, franca i deshonest col·laboració amb les dretes, negociacions amb Roma, amnistia dels conspiradors monàrquics, protecció als feixistes, etcètera, etc.

Hi ha, a més, una altra raó per al comentari i per a la crítica: què significava la presència del senyor Lerroux entre els ministres? Anaven a rebre ordres de l'ex-república, de l'emperador del Paral·lel que volia anys enrera, **levantar el velo a las novicias para elevarlas a la categoria de madres?** La presència del senyor Lerroux en aquests dos dinars que han celebrats els ministres feia tot l'efecte d'una submissió, d'un control exercit pel patriarca de sant Rafael. I això, per molt cap d'un partit que sigui el senyor Lerroux, no és oportú ni intel·ligent. Com amics del senyor Lerroux, com a súbdits seus, tenen el perfecte dret i la total llibertat de dinar-hi tantes vegades com vulguin. Com a ministres, fa l'efecte d'un control que el senyor Lerroux no pot exercir en el Govern, ja que aquesta funció està reservada al president del Consell i al de l'Estat.

A més a més, aquest control té, cada dia, resultats més desagradables, més dolorosos per al poble. La mixtificació, la claudicació, l'obra de franc antirepublicanisme, estan a l'ordre del dia. Cal només pensar en l'afer del trasllat de les despulles de Galan i García Hernández —del qual m'ocuparé en el proper número— i en el nomenament del monàrquic Fanjul per un ministre que es diu republicà.

Cada dia són més paleses la desaprensió, la desorientació, la incompetència, l'arbitrarietat. Fa l'efecte d'una festa major de ximpler que el poble contempla amb pasme dolorós.

No recordo ara en aquest moment si fou un ministre o si fou el pobre senyor Samper —al qual s'ha encomanat la perillosa mania de Lerroux, que és la de fer frases— qui digué als periodistes abans d'aquests dinars que «brindarien per la República».

I això, dit de bona fe —llegiu inconsciència— sembla un escarni, una burla indigna. Ni el senyor Lerroux ni els seus acòlits tenen dret a votar per una República que estan mixtificant, que estan desvirtuant, que estan passant a Gil Robles. Però, sobretot, no hi té dret el senyor Lerroux. L'home funest que atorgava setze milions a la

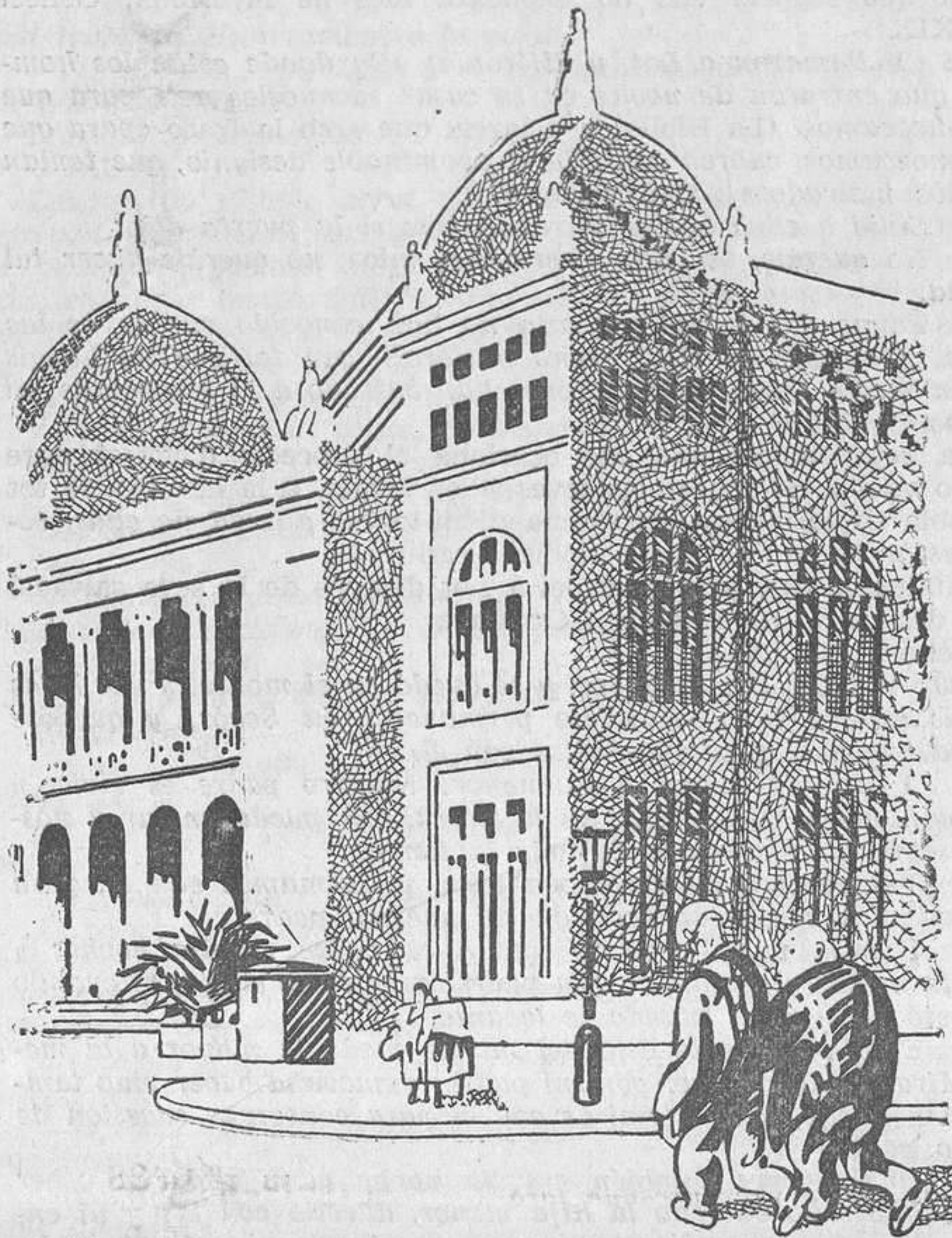
recia facciosa i oblidava els obrers en atur forçós.

La República no són el senyor Samper, ni el senyor Salazar, ni el senyor Cid, ni el senyor Lerroux, ni tots els altres senyors que segueixen a Lerroux.

I sinó, pregunteu al poble:

—Republicans: era això d'avui el que volíeu el 14 d'abril?

LLUIS CAPDEVILA

—Ja ho saps que han suspès l'homenatge a Lerroux?
—Quin afany ai impedir que el poble es diverteixi!

Mitja figa, mig raïm

PU-PUT, O EL JOG DE L'AMOR I L'INTERES

El títol d'aquesta graciosa comèdia de Mestre Pous, serveix a meravella per a sintetitzar l'anòmala actitud d'Espanya quant a l'admissió de Rússia a la Societat de Nacions.

Mentre el senyor Madariaga, a Ginebra, s'arborava d'entusiasme i discursseja «com un sol home» en pro de la República Soviètica, el govern de Madrid fa l'orni i s'entesta a no entaular relacions diplomàtiques amb la U. R. S. S. Això és com si diguéssim, una de freda i una de calenta.

Probablement allà han fet el joc de Barthou, per no enutjar França i aquí fem el joc del Vaticà perquè no s'enfurnyri la C. E. D. A.

FOC A ALTA MAR

Foc a muntanya és una tragèdia molt important de l'Adrià Gual. Deu ésser quelcom seriós el foc a muntanya. Però el foc a la mar, encara n'és més. Aleshores la tragèdia esdevé quelcom més que èpic, apocalíptic. Fixeu-vos, sinó, les descripcions del sinistret «Morro's Castle» que ens posen la pell de gallina.

La repetició d'aquests fets calamitosos fa pensar en la necessitat d'establir una mena de policia secreta que controli, com i de quina manera compleixen llur comès aquells que tenen la responsabilitat de centenars o milers de vides. Però com estranyar-nos davant la incapacitat d'uns oficials dropos o em-

Diu «El Liberal», de Madrid: «Se quiere producir, una vez más, el confusio nismo; después, la alarma; luego, en plena desorientación pública, una reacción nacional contra la República, como la producida el año 23 contra la Constitución para facilitar el golpe de Estado del general Primo de Rivera.

Y ahora, como entonces, el Gobierno incurriendo en una pasividad que ya le está siendo difícil disimular...»

Més ben dit: que no dissimula.

posades a deixar-li les mans lliures per tal d'establir-hi un protectorat. Conseqüència tot de la competència japonesa que cal deturar i de l'hegemonia a l'Àfrica equatorial, que així, Itàlia, ocupada amb Abisinia, deixarà tranquil·la...

¡Oh, el sublim principi de l'autodeterminació dels pobles!...

EL MARISCAL NO ENGANYA NINGU

Hi ha qui no s'explica l'actitud polonesa de franca col·laboració amb l'Alemanya de Hitler i, per contra, de reserva i mala feia davant la França de Barthou. Alguns recorden que sense l'ajut francès, la cavalleria roja de Budiény, hauria entrat en tromba, ja fa anys, a la Polònia derrotada.

Però és preciós no oblidar que Pilsudsky, el mariscal-dictador, va fer la guerra al costat dels imperis centrals i no va fer mai allò que féu Haller —també polonès— organitzador de les milícies que combateren a les línies aliades.

I és allò que diuen: On n'hi ha hagut, sempre en queda.

CONTE JUEU

La dona de Levy, va de part, i la cosa es presenta bon xic difícilosa.

Al cap de moltes hores de bregar la llevadora té una idea genial. Es recorda que allò que està venint al món és israelita de cap a peus. I treient-se una moneda de plata, la fa brincar no gaire lluny de la porta de la vida, dient:

—Apa, cuita, fillet!... Si t'afanyes a sortir, és per tu.

Immediatament, el nou nat fa la seva aparició com una tromba.

SCARAMOUCHE

Va adreçat als feixistes?

Llegim, astorats, a «La Nación», de Delgado Barreto (toqueu ferro):

«Jóvenes: Si un jefe político os da una pistola, decidle que la dispare él. O empeñadla.

Esta mañana han asesinado a un obrero. El que le ha matado ya no podrá ser ¡jamás! un trabajador: será ¡para siempre! un asesino.»

Quina cara hauran posat les hordes feixistes en llegir-ho!

A l'exercici de tir hauran fallat, aquell dia, unànimement.

Vaja unes indirectes!

UNA «MARINA» DE GRAN ESTIL

«Jorge» i Marina, definitivament es casen. Per fi les il·lusions han deixat de fugir i ja no caldrà *beber y apurar* per a oblidar les penes de l'amor.

«Jorge» ha devingut príncep anglès i Marina princesa grega. Del Roc i del Pasqual no en sabem res, de moment.

Ara, Marina, és a París a adquirir el seu *trousseau* nupcial. Tots els diaris il·lustrats ens representen la gentil princesa grega, emprovant-se capells o encomanant vestits.

Segur que tots els desheredats de la terra, que van descalços i esparracats, tindran una gran satisfacció en constatar que la societat està tan ben organitzada que la princesa Marina pot tenir roba a dojo sense suar gaire per pagar-la. Sortosament pel senyor Cirera i Voltà encara hi ha classes.

UN OS PER A CADA GOS

Ningú no està tan content com el gos que arreplega un os. I quan el gos és una nació com Itàlia i l'os no és os sinó un tall suculent com Abisinia l'eufòria ultrapassa la de qualsevol lerrouxista ministret.

Sembla que Anglaterra i França, que no veien amb massa bons ulls l'expansió italiana envers les terres del Ras Taffari, han mutat de parer i estan dis-

Si no fos que nosaltres tenim tota la confiança amb els homes que integren el Govern de Catalunya, ara diríem que és hora de deixar-nos de platonismes per entrar decididament en el terreny de l'acció. Acció que, naturalment, ha de planar damunt de tota mena d'enemics de la democràcia republicana desquerra, en especial de «Los Caballeros» del 10 d'agost i de l'Institut Agrícola Català de Sant Isidre.

D'UNA DENUNCIA

Uns negocis industrials

En un dels nostres darrers números publicàvem una denúncia que ens havia estat tramesa, referent a un considerable negoci que feia la Hispano Suïssa en servir una comanda important, de caràcter oficial, en forma que perjudicava els interessos de l'economia nacional i no s'adeia a les normes legals establertes.

Uns obrers de la dita empresa ens trameten una lletra que, francament, no sabem com contestar. En l'esmentada denúncia, que publicàrem amb les conseqüents reserves i sols per excitar el zel dels que estaven cridats a comprovar la seva veracitat, es feia referència a una suposada conformitat per part de certs treballadors a canvi d'uns avantatges positius en la remuneració. Els nostres comunicants ara ens demanen que els precisem quins són els obrers al·ludits. I els hem de respondre que no ho sabem. En la denúncia que fins a nosaltres va arribar, els termes principals de la qual no han estat desmentits, no s'esmentaven noms i encara que s'hi haguessin esmentat nosaltres no els diríem, ja que la missió d'esbrinar la veritat no correspon a nosaltres i no sabem fer-lo el paper de delators. Els obrers que s'adrecen a nosaltres tenen mitjans de sobres per a conèixer-los. Si ells ens afirmen categòricament que el referit extrem no és cert, ens plaurà fer-ho constar. I no podem fer altra cosa.

Per la nostra part, havem emprès la tasca d'aclarir el fet denunciat. I segurament, aviat podrem publicar dades interessants sobre l'esmentat tema.

—Aquesta pau del camp, aquesta tranquil·litat, no et parlen d'amor, Cisetà?

—Apa, que ara, amb aquesta llei, el vostre noi s'haurà de donar de baixa de la «Falange»!
—I ara! Si no fan política, Només fan esport!

El concepte cristià de la Propietat, i el concepte "isidrista"

«Entre les conclusions de l'assemblea dels isidres catalans celebrada al Monumental Cinema, amb assistència de Melquíades Alvarez figura la inevitable al·lusió al concepte cristià de la propietat».

Els isidres, segons la conclusió tercera, declararen trobar-se propicis a «tota reforma enquadrada dintre del concepte cristià de la propietat».

Nosaltres creiem que aquest concepte era una cosa així:

«La terra —diu Déu— no es ven a perpetuitat, perquè és meua; que vosaltres, peregrins i colons, sou amb mi.» (Moisés, Levítico. XXV. 23.)

«El superflu dels rics és el necessari dels pobres. Qui posseeixi un bé superflu posseeix un bé que no li pertany.» (Sant Agustí.)

«Ploreu, ¡oh rics! Ploreu udolant per les misèries que us vindran. Les vostres riqueses estan podrides; les vostres robes, menjades per l'arna; la vostra plata i or, corromputs de rovell. Heu vos ací el jornal dels treballadors que segaren les vostres terres, el qual, per engany, no els ha estat pagat. Clama! I els clams dels que segaren arriben a oïdes del Senyor.» (Santiago Apòstol: Epístola Universal, T. 1-4.)

«Fins on, oh rics!, haureu de portar la vostra desenfrenada cobdícia? Habitau sols, per ventura, a la terra? Per què llanceu al company de la Naturalesa i reclameu la propietat d'ella?... La terra es féu per a ésser gaudida en comú per pobres i rics. Per què us l'apropie per a vosaltres sols?» (Sant Ambrós. Llibre de Naboth. Capítol primer i altres.)

«Tot el que posseïm repartim-ho entre els menesterosos.» (Sant Justí.)

«El ric és avar i expoliador quan fa seu el que va rebre per repartir.» (Sant Basili.)

«La missió del ric és administrar y no posseir» i «quan no distribueix entre el poble els seus béns roba l'aliè, i sofreix dur càstic com administrador infidel.» (Sant Joan Crisòstom.)

Això creïem nosaltres que era el concepte cristià de la propietat, que es resumeix en què a terra és de Déu i no pot ésser propietat privada de ningú, per la qual cosa ningú no pot cobrar

renda al cultivador a canvi del permís de treballar.

En l'aspecte pràctic creïem nosaltres que el concepte cristià de la propietat era, segons ensenyava Lleó XIII, Papa, que el producte del treball pertany al treballador; és a dir, a Catalunya al «rabassaire». «Com que l'efecte procedeix de la causa, així el producte del treball ha de pertànyer al treballador», ensenyava el pontífex.

I això és el que volgué aplicar d'una manera tímida i prudent la Generalitat de Catalunya en la famosa llei que porta de cap als isidres.

El que passa és que a més del concepte cristià existeix un concepte «isidric» de la propietat. Sabut és que Sant Isidre Llauredor es passava la vida resant i dormint a l'ombra d'una surera mentre els àngels li llauraven el camp. Així, els isidres catalans són llauradors com el seu sant patró, a condició que els rabassaires els llaurin el camp, els cultivin la terra i els paguin la renda a canvi de les seves cristianes oracions.»

Galán - García Hernández

Tot estava preparat per tal de traslladar les glorioses despulles de Galán i García Hernández des del modest cementiri de Jaca a la cripta de la Porta d'Alcalá. Fins les tribunes per a l'acte solemne de l'inhumació definitiva estaven aixecades...

Tot ha estat ajornat «sine die». Per ordre del Govern Samper, ha estat denegat el permís d'exhumació de les despulles dels màrtirs de la República i han estat desmuntades les tribunes.

El Govern Samper té por. Les glorioses figures de Galán i García Hernández, en ésser evocades per tot un poble, empètirien tant els personatges que ara ens governen que aquests s'han esverat...

No pensen, els infeliços, que Galán i García Hernández viuran encara en la història quan ningú no es recordarà de qui eren en Samper i en Salazar Alonso...

Quantes coses fa fer la por!

Sabem que

Entre moltes altres coses, sabem...

Que el senyor Cirera torna de Madrid molt desanimat.

Que li han dit que perquè els seus guanyin, cal anullar l'Estatut.

Que a això, ni en Melquíades s'hi atreueix.

Que els seus companys ja dubten de la seva traça.

Que ara vol emprar la tàctica de provocar conflictes al camp.

Que és una tàctica perillosa.

Que molts propietaris no la voldran seguir.

Que en Ginesta passa la maroma entre la Lliga i l'Institut.

Que potser es decantarà cap a la Lliga.

Que els cap-grossos de la Lliga estan consternats.

Que ni en Gil Robles, ni en Velasco, ni en Lerroux compten amb ells per al futur Govern.

Que no tenen més que la simpatia d'en Melquíades.

Que un magistrat dels assenyalats demanarà per anar-se'n.

Que tot el personal subaltern de l'Audiència està al costat del senyor Lluhi.

Que ha contrariat a algú que hagin declarat els periodistes.

Que el senyor René Llanas de Niubó ja comença a veure que per aquell camí no farà carrera.

Que certs quadros d'honor han merescut la desaprovació d'alts personatges.

Que a la Lliga, malgrat la propaganda de les, diem-ne, Joventuts, segueixen plovent les baixes.

Que el noi Parpal, amb això de la Unió de Municipis, deixarà les oficines de la Lliga.

Que l'Aliberc en tindrà una satisfacció.

Que en Maynés cada dia pot veure menys a en Vidal i Guardiola i a en Tries de Bes.

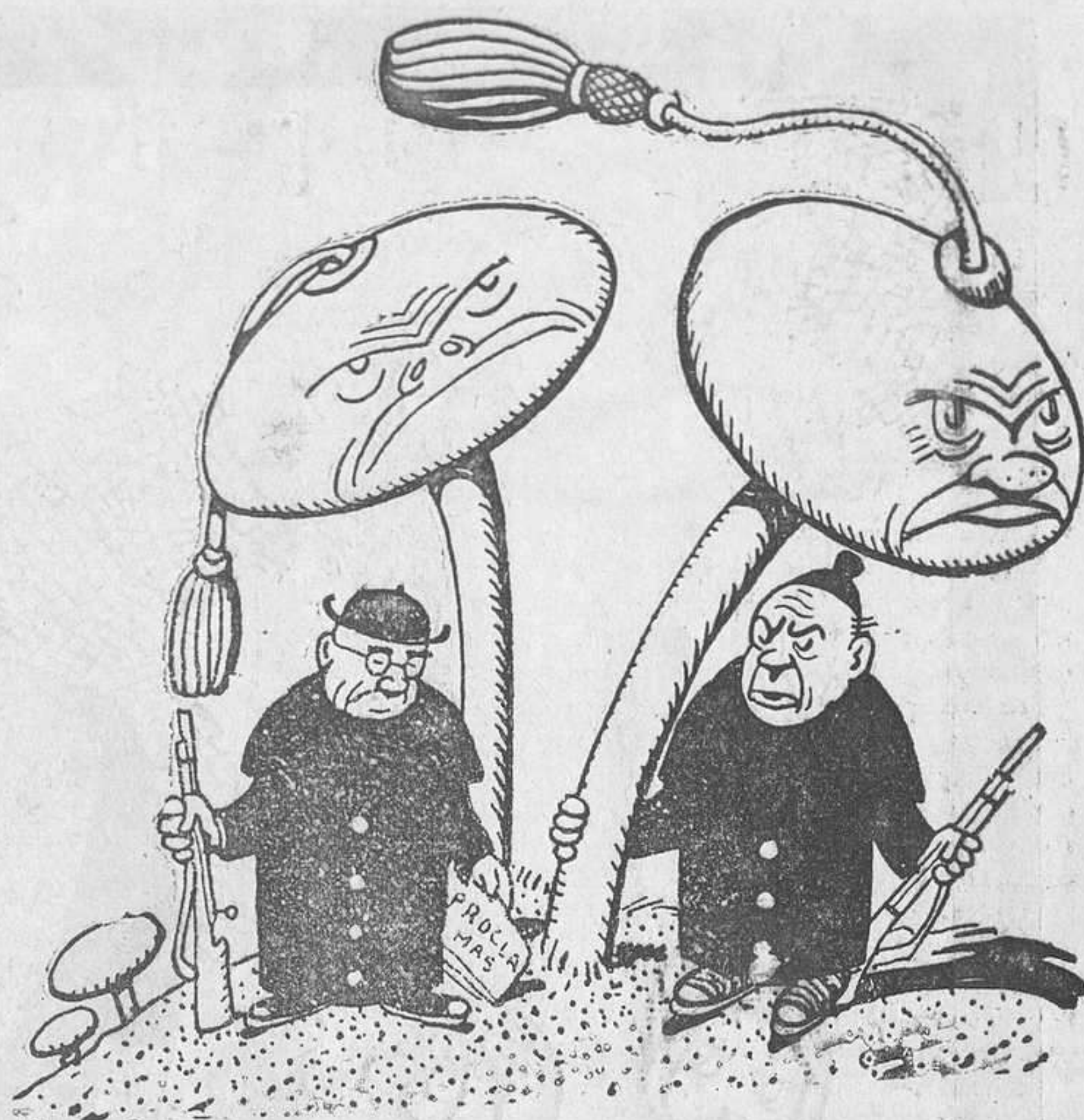
Que en Roda Ventura s'ha armat un tinglado perquè es parli d'ell.

Que tot ja preveure que farà el ridícul.

Que la subscripció pro Lerroux ja s'atança a dotze mil duros.

Que les d'en Primo de Rivera anaven més de pressa.

Que el senyor Pich, animador

Particularitats de la collita d'enguany. — Dessota cada capella, s'hi troba un capellà.

d'una i altra, no se'n sap avenir.

Que l'Anguera vol fer una moixiganga cedista a Montserrat.

Que no arribarà a fer-la, per raons molt poderoses.

Que per ara, no es prepara cap més homenatge al senyor Polo Otin.

I que Pérez de Rozas creu que ja és hora que li dediquin, almenys, un vermut d'honor.

SELVA DEL CAMP

Els isidres

També al nostre poble hi ha isidres. Sabeu qui són? Són les desferres del carlisme i de la dictadura, que mentre va viure la monarquia, vestits de sometenistes, anaven a rebre el dictador; són aquells que, capita-

nejats pel cacic ajudaven a portar l'administració del Municipi en el qual van deixar aquell deute de 90.000 pessetes que ells diuen que no és veritat, però que el poble, junt amb altres desgavells, ha de patir. Són aquells que tants i tants anys han permès que els seus parcers hagin hagut de portar-los les terres a mitges, encara que els dits parcers no hagin pogut menjar ni pa sol, perquè en aquest poble hi ha terres que partint a meitat, el pobre mitger si menja pa l'haurà d'estafar, perquè el producte del seu treball no li rendirà per quedar com un home de bé.

Són aquells que volen donar-se l'aire de rics i són uns pobres, perquè no tenen propietat suficient per mantenir-se amb l'esquena dreta, i volen viure a costa del pobre mitger; són aquells que faltats de consciència no pensen que això és injust, i que per poder mantenir el vici de fer el gandul van a Madrid a parlar mal de la terra que els va veure néixer i dels pobres pagesos que fins ara els han mantingut, mentre ells gandulejaven.

Però nosaltres els anem apuntant al llibre verd, i els prometem que no els oblidarem ni els perdrem de vista.

Llegiu cada dia

LA HUMANITAT

PER LA BOCA...

Una espontània confessió

Copiem de *El Debate*, donant compte de la marxa dels isidristes sobre Madrid:

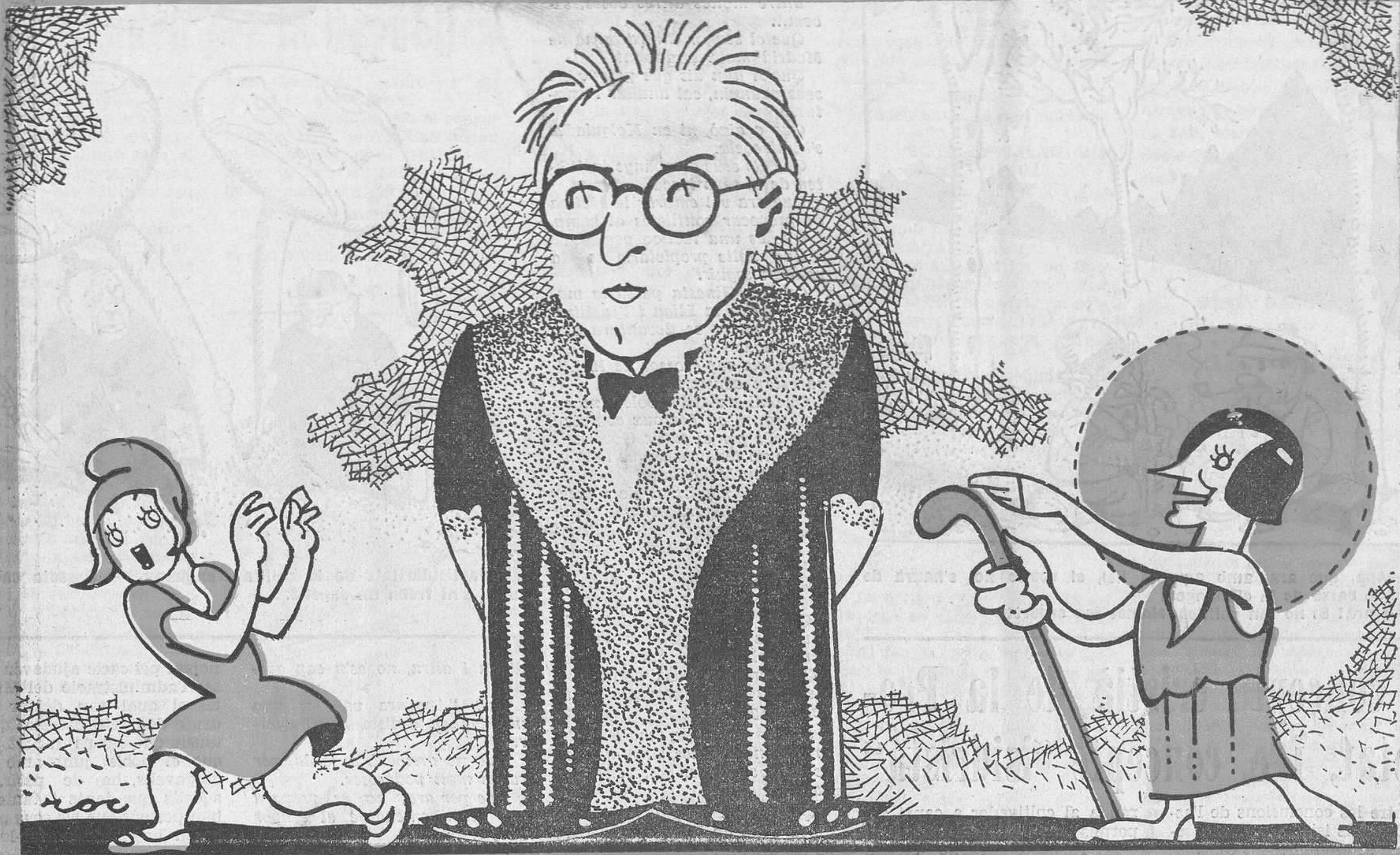
«Entre los expedicionarios figuraba don Francisco Gual, significado miembro de la organización de Acción Popular de Manresa, quien ha sido invitado oficialmente por el Instituto de San Isidro. Venía acompañado del afiliado a la J. A. P., de Manresa, don Jaime Casals, el qual resultó herido gravemente por un grupo de extremistas cuando en abril último salía de aquella población para asistir al acto de El Escorial.»

Ho voleu més clar? No cal, oi? Què hi anaren a fer a Madrid aquests «propietaris» sense terres?

Jo somnio en la restauració de «Don Alfonso» i en la implantació de la dictadura.

—Doncs, miri: em sembla que s'ho haurà de pintar.

—Amb la meva gravetat i l'ajut del Cel, molt serà que no li prengui la clientela a en Cambó!

Llegim:

«A Cabanabona l'alcalde ha acomiadat l'agutzil; a Castellserà s'ha acomiadat el recaptador i no és possible aconseguir que en el llibre d'actes de les sessions hi constin protestes; a Bellvís les sessions se celebren a les onze del matí dels dies feiners; a Cubells no hi ha manera de fer votar els acords, i les factures «s'acorden» a fi d'any i com Déu vol.»

No cal dir que els alcaldes d'aquests Ajuntaments són de Lliga Catalana Catòlica.

El viatge dels isidres no fou gens triomfal. Amén d'alguns cops de pedra i d'una pluja de requiebros madrilenys —el tractament més fluix va ésser de ladrones— van haver de romandre tancats a l'hotel i tornar com van poder.

Pobra gent! Com s'han de veure pel seu mal cap!

Amb una enteresa que els honra, els obrers socialistes madrilenys, varen derrotar al bell mig de Madrid, el proppassat dia 8, la tropa mercenària de l'Institut de Sant Isidre.

L'exèrcit de terratinents sense terra que sota l'aparença de propietaris rurals foren portats a Madrid pels cireres, tornaren amb la cua entre cames. I algun nyanyu escadusser.

Diu Mundo Catòlico:

«Por la tarde, el Cristo del Sudor recorrerá procesionalmente las calles del pueblo.»

També són ganes de suar!

Gaziel, l'inejable Gaziel, ara qualifica de tronats els polítics espanyols.

I com que entre les excepcions que ha fet no hi figura en Cambó, resulta que el seu fins ara ídol també entra a la categoria dels tronats.

No som res en aquest món!

El Correo de Tortosa —òrgan d'en Bau, carlí, i d'en Palau, radical— va publicar l'altre dia uns grollers ins: 'ts adreçats al President de Catalunya.

El Correo de Tortosa, quan vol escupir alt, s'empastija la cara.

El senyor Salazar Alonso no vol soroll.

I perquè no l'amoïnin, ha suspès tots els actes polítics.

Si això ho hagués fet l'Azaña dirien que és una arbitrariedad.

Ara, és una medida de buen gobierno.

Sembla que hi haurà maniobres.

Malgrat haver-se dit que no hi hauria maniobres.

Ara, que ben bé no seran maniobres.

Seràn una cosa semblant a maniobres.

Ja ho han ntès, oi?

REPICS

Ho dubtaven? Ja no cal que ho dubtin.

Derecha de Cataluña ha recomanat públicament als seus afiliats que contribueixin a la subscripció oberta pel Secretariat Tradicionalista a favor «dels detinguts d'Olesa».

Ho dubtaven? Ja no cal que ho dubtin.

Aquells mateixos patrons que fan fer festa els obrers en certs dies de solemnitat religiosa, donant-se el luxe d'abonar-los els jornals, ara es neguen a pagar els seus treballadors la jornada de l'onze de setembre.

Molt catalanistes, això sí.

Però catalanistes de la Lliga.

Uns magistrats—supremes complidors de la llei—manquen a l'estatut, no complint els tràmits que la llei els imposa.

Un conseller de Justícia, molt encertadament, els pica els dits, amb motiu d'aquest manament.

I el ministre de Justícia del Govern de la República dona la raó als magistrats que no compleixen el que està disposat.

Eloquentíssim.

Arreu, el mot feixisme va lligat amb assassinats, atropells i vexacions. Darrerament, sang vessada pels carrers, ha confirmat, a Espanya, aquest principi.

Deixarem que la gangrena feixista vagi estenent-se per a combatre-la?

Fóra suïcida.

Santiago Vinardell, aquell escriptor monàrquic tan amic de l'Alba i d'en Pich, ens ha sortit ara cantant les excel·lències del pa amb tomàquet i llonganissa...

Per a ell, això és el millor de la cuina catalana. Aquest criteri explica moltes coses.

—Doncs, miri: allò que diuen que al buen callar llaman Sancho ha fallat en aquesta ocasió...

—Ja te raó, ja. Però no en faci cas... Ja vindrà el dia que la dita serà certa...

Ja ens ha sortit un ballari atracador.

No ens negaran que ens gangsteritzem que és un contento.

Llàstima que la policia s'ha entestat a espatllar-nos el film.

Tan bonic que feia.

Les olives somnien en dimissions...

I veient que els nostres homes de govern no els volen donar el gust de convertir en realitat els seus somnis, les olives s'entretenen a fer córrer infundis... Amb alguna cosa s'han d'entretener.

Un terratinent de Sant Sadurn d'Anoia s'ha sentit valent.

Després d'engegar uns trets contra la multitud desarmada, ha fugit carretera avall sense parar fins a Barcelona.

Amb uns quants elements així, el senyor Cereza té el plet guanyat.

La Veu és l'únic diari que ha trobat malament l'energica resposta del Conseller de Justícia a l'actitud de certs magistrats.

Obligada a trobar-ho malament, ja riure llegir els equilibris que es veu obligada a fer per tal de justificar la seva actitud...

Quins papers han de fer-se en aquesta vida!

—I no trobaries una fórmula, Samper, que ens allargués la vida?
—Si em deixéssiu quedar fins al maig, segurament la trobaria...